

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul V.

București.

No. 11.

INSEMNAȚEA ZILEI DE 21 NOEMBRIE 1925.

La noi în Uniunea Română această rândueală este încă necunoscută, și deci simte nevoia ca să se spună ceva cu privire la scopul acestei zile.

Aceasta e o zi de consacrare, o zi de biruință a tineretului din Diviziunea Europeană, de a se ridică ca unul singur înaintea lui Dumnezeu, dând o nouă dovadă că voința lor e de a trăi pentru Dumnezeu și a servi pe Domnul din toată inima, din credință și fără oboseală.

Și toți acei tineri, cari până azi încă nu s'au predat cu inima întreagă lui Dumnezeu și nu s'au alipit poporului lui Dumnezeu, este momentul s'o facă acum.

Aceasta să fie o zi în care să se unească toate inimile, planurile și idealurile părinților, fiilor și fiicelor, cerând Domnului să facă pe fiecare voios a dăru și a merge, atunci când sosește chemarea ca tinerii să meargă la lucru în marele câmp al secerișului misionar.

Lucrarea lui Dumnezeu din timpul din urmă cere brațe vânoase pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi răspândită din ținuturile Arctice până în Zonele Tropicale.

Mai curând poate un tânăr împlini țintele sale, decât un bătrân obligațiunile sale.

Fratele Steen Rasmussen, Secretarul Misiunii între Tineret de pe lângă

Diviziune ne aduce la cunoștință, că tineretul din Europa intenționează să adune în acest an un fond de 10.000 dolari, (2.000.000 lei) destinați lucrării lui Dumnezeu din Asia unde mai sunt încă 100 milioane locuitori la cari misionarii adventiști n'au putut încă pătrunde cu vestirea Evangheliei.

Rugăm ca tineretul nostru din Uniune să se străduiască spre a ajunge înaltul scop de dărnicie pentru ajutorarea lucrării lui Dumnezeu și ca ei înșiși să se grăbească a deveni ostași în marea oaste a Domnului.

În Ziua aceasta a tineretului, se va folosi programul special pentru această zi, așa cum e alăturat aci.

Rugăm pe toți frații predicatori, lucrători biblici, presbiteri și slujbași ai Comunităților, a da concursul președinților Cercurilor Tinerimii pentru executarea acestui interesant program.

Programul se va executa chiar și acolo unde nu s'au înființat încă Cercurile Tinerimii.

**Departamentul
Misionarilor Voluntari.**

IUBIREA LUI HRISTOS NE INDEAMNĂ

Ziua Tineretului, 21 Noembrie, 1925.

— PROGRAM —

1. Cântare și rugăciune
2. Cuvinte de introducere din partea celui ce conduce adunarea despre finta acestei zile
3. Cântare vocală sau instrumentală
4. Primele îndrumări de viațuire creștinească
5. Lectură: Chemarea profetului
6. Cântare vocală sau instrumentală
7. Scurtă cuvântare: Tezaurul nostru prețios
8. Lectură: Tineretul nostru din Europa și Ziua Tineretului
9. Scurtă recitare
10. Cuvinte de încheiere din partea Dirigintelui
11. Adunarea darurilor pentru Extremul Orient
12. Cântare de închidere și rugăciune

SOLIA ADVENTA ÎN TOATA LUMEA IN ACEASTĂ GENERAȚIE

NOTĂ — Cel care va avea să conducă adunarea este rugat ca după deschidere cu cântare și rugăciune, să arate în trăsături generale însemnătatea faptului că serviciul divin din acest Sabat a fost rânduit spre a privi mai de aproape tineretul nostru și nevoile lui. S'a zis în Mărturie, că „o lucrare mai însemnată decât oricare alta, este aceea de a ne îngriji mai mult de copiii și tinerii noștri“. Dacă e cu puțință, puneți în program și cântări, corale sau instrumentale potrivite cu această adunare. Aceasta va face ca adunarea să fie atrăgătoare și plină de viață. La încheiere, Dirigintele va atrage luarea aminte asupra faptului că tineretul din Europa are gândul ca în acest an să adune 10.000 dolari pentru a sprijini lucrarea între cei 650 milioane locuitori ai Asiei, va ruga îndeosebi tineretul ca în această zi să-și amintească în deosebi de milioanele de oameni întunecați din țările păgâne. Sumele se vor trimite casșierului Conferinței, prin casșierul comunității și se va aminti că fac parte din „Fondul Tineretului pentru Extremul Orient“.

Primele îndrumări de viețuire creștinească.

(Studiu din Biblie și Mărfuril).

1. Unde să se înceapă cu refacerea și îmbunătățirea lumii?

„Refacerea și îmbunătățirea lumii începe în familie”. „The Ministry of Healing”, p. 341.

2. Cine are răspunderea ca lucrarea aceasta să izbutească?

„Lucrarea părinților este temelie pentru toate celelalte”. Idem.

3. Ce întrebare să slăpânească totdeauna mințile părinților? Jud. 13, 12.

4. Câtă răbdare slăruitoare să aibă părinții spre a-și învăța copiii? 5 Moisi 6, 4—9. 20—25.

5. Care e partea tatălui în această lucrare educativă?

„Tatăl e legiuitorul casei; și, asemenea lui Abraam, ar trebui să facă din legea lui Dumnezeu norma de conduită a familiei sale. Despre Abraam, Dumnezeu a zis: „Știu despre el, că va porunci copiilor săi și casei sale”. Nu trebuie să existe acea păcătoasă neglijență de a muștra răul, nu trebuie să se vadă favoritismul cel plin de slăbiciune și neînțeleaptă îngăduință. Abraam urmă nu numai să dea o bună învățătură, dar mai trebuie să susțină autoritatea legilor sfinte și drepte. Dumnezeu ne-a dat reguli de purtare. Copiii n'ar trebui lăsați să rălăcească dela cărarea sigură arătată de cuvântul lui Dumnezeu, și să apuce pe căile nenorocite, de-a dreapta și de-a stânga. Cu bunățate, dar hotărât, cu stăruință răbdătoare însoțită de rugăciune, dorințele lor rele să fie înfrânte, înclinațiile stricace să fie supuse”. „The Ministry of Healing”, p. 390. 391.

6. Care e datoria mamei?

„E în cer un Dumnezeu, și lumina și slava Tronului Său îmbracă pe mama credincioasă ce caută să înfiripeze în fiii săi puterea de a se împotrivi la tot ce e rău. Nu poate fi altă lucrare la fel cu a ei. Ea n'are, să picteze, ca pictorul, un chip frumos, nici să-l cizeleze, ca sculptorul, în marmoră. Ea n'are să întrupeze, ca scriitorul, o idee nobilă în cuvinte pline de putere, nici să exprime ca muzicantul un sentiment ales, în melodie. Ea, cu ajutorul lui Dumnezeu, are să prindă în inimă de om chipul lui Dumnezeu.

„Mama care prețuiește acest lucru va socoti ca neprețuite privilegiile sale. Cu mare zel, ea va căuta să desfășure înaintea copiilor ei cel mai înalt ideal atăt

în caracterul ei, cât și în felul ei de a le da învățătură. Cu zel, răbdare și curaj, ea va căuta să-și desvolte priceperea de a folosi bine înaltele puteri ale minții întru buna îndrumare a copiilor ei. La fiecare pas va întrebă cu stăruință: „Ce a zis Dumnezeu?” Ea va studii cu sârguință Cuvântul Domnului. Ea va aținti privirea la Hristos, ca vieaja ei de toate zilele în frământarea umilă a grijilor și datorilor să oglindească vieaja lui Hristos”. Idem, p. 377. 378.

7. Cum a lucrat asupra lui Iosif și Daniel buna educație din copilărie?

„Prin înțelepciunea și cinstea lor, prin vieaja lor curată și iubitoare, prin grija lor față de oamenii, — cari erau idolatri, — Iosif și Daniel s'au dovedit credincioși învățăturilor primite în copilărie, credincioși față de Acela pe care-L reprezentau”. „Education”, p. 56—57.

8. Care fapt din copilărie a hotărât vieaja de mai târziu a lui Timoteiu?

2 Tim. 1, 5; 3, 14. 15.

9. Care să fie ținta părinților în educarea copiilor lor?

„Adevărata educație este aceea misionară. Oricare fiu și fiică a lui Dumnezeu are chemarea de a fi un misionar; suntem chemați să lucrăm pentru Dumnezeu și pentru semenii noștri; și ținta educației noastre e de a ne face deplin pregăliți pentru această lucrare.

„Acest scop trebuie să-l aibă totdeauna în vedere părinții și învățătorii creștini. Nu știu ce anume fel de lucrare vor avea de împlinit fiii noștri. Poate că vieaja lor va fi trăită mai ales în sânul familiei; sau se vor angaja în ocupațiile obișnuite în omenire sau vor merge ca vestitori ai Evangheliei în țările păgâne, dar toți au aceeași chemare de a fi misionari pentru Dumnezeu, slujitori ai harului pentru această lume”. „Ministry of Healing”, p. 395.

„Cuvântul lui Dumnezeu nu împiedecă activitatea, ci o îndrumază pe căi bune. Dumnezeu nu cere tinerilor să fie fără o țintă în viață. Elementele caracterului ce ajută pe om să aibă într'adevăr succes în viață și să fie onorat de oameni, — dorința neînfrântă, munca sârguincioasă, stăruința neobosită, — nu trebuie descu-

(Urmare la pag. 168).

Chemarea profetului.

În cursul verii acestui an am avut plăcută ocazie să vizitez unele părți ale Europei unde am luat parte la conferințe și adunări pentru tineret. Viziile acestea au fost pentru mine un izvor de încurajare și bucurie. Prefulindeni găsești credincioși în întreaga solie îngerească ce au parle de aceeaș experiență creștină și privind înainte se străduiesc să împlinescă chemarea ce Dumnezeu trimite inimii lor. În unele locuri unde sunt piedici, ba chiar persecuții, urmașii Domnului sunt la postol lor și se bucură a fi „părtași la suferințele lui Hristos” deoarece, ei știu că omul „nu poate face nimic împotriva adevărului, ci pentru adevăr”.

Mai ales am fost încurajat să văd în tineret spiritul de devotare față de lucrarea lui Dumnezeu. Ei sunt dispuși, ca toți tinerii lui Dumnezeu în oricare loc, să suportre lucrări grele, și să sufere, dacă e nevoie, pentru lucrarea lui Dumnezeu. Și în Europa sunt mulți tineri. În această privință Europa e bogată, și din bogăția ei de tineret va continuă să ajute câmpurile misionare.

Prefulindeni am fost bine primiți. Lucrul acesta dovedește că inimile noastre sunt unite în familia Evangheliei și că avem un Domn, o Biblie, și o lucrare.

În Mal. 4, 5, 6 celim: „Iată, vă voi trimete pe Ilie profetul înainte de a veni ziua cea mare și înfricoșată a Domnului. Și el va întoarce inima părinților către copii și a copiilor către părinții lor, ca să nu vin și să lovesc pământul cu blestem”.

În aceste cuvinte ochiul nostru vede descrierea unei reforme și redeșteptări a familiei și Bisericii curând înainte de venirea Domnului. Privind însă astăzi în lume, vedem că lucrurile sunt contrarii. În anii din urmă s'a observat în tineret înclinarea lămească. Ei caută să se depărteze de părinții lor și să nu fină seama de disciplina familiară. Ei se depărtează de vieța

(Urmare dela pag. 167).

rațate. Prin harul lui Dumnezeu vor fi îndrumate să atingă finte tot așa de înalte față de oamenii egoiști și interesele lumefi precum cerul e înalt față de pământ”. Idem, p. 396.

10. Care este rodul acestor nobile străduințe?

Prov. 22, 6; Ps. 144, 12.

J. A. Stevens.

credinței și de idealul părinților lor. Mulți părinți sunt spăimântați de sălbăticia tineretului de azi, iar tineretul privește la părinții lor ca fiind demodați și neavând dorința de a ține pasul cu vremurile. În cazurile mai ușoare această depărtare e numai o purtare nepăsătoare a tineretului. În cazurile grele însă ajunge ca tineretul să nu vrea să mai știe nimic de disciplina familiară nici de principiile de purtare aleasă după cari a fost îndrumată vieța părinților lor.

Dar profesia rămâne. Este dela Dumnezeu. Această profesie se împlinesce și va fi împlinită. Așadar, cu încredere putem aștepta în poporul nostru o unire a inimilor părinților și copiilor. Textul acesta e mai mult decât o profesie. Este și o chemare adresată fiilor lui Dumnezeu ca să unească inima bătrânilor cu a tineretului. Să facem așa. În alte locuri Biblia spune limpede care va fi starea lucrurilor în omenire, de pildă în 2 Tim. 3, 1—3. Dar în poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie astfel.

Un mare profesor a zis: „Haideți să trăim cu fiii noștri”.

„Să trăim cu fiii noștri” — nu numai pentru. Mulți părinți luptă din greu, lucrând din zori și până în noaple, ca să dea fiilor lor ceva mai bun de cum au avut ei ca mci copii și tineri. Mulți părinți lucrează neîncetat pentru fiii lor. Dar din cauza acestei munci sunt cu totul depărtați de fiii lor în creștere. Poate că lucrează așa cu gândul ca fiii lor să fie mai bine educați și să aibă o mai bună pregătire pentru vieța. Dar caracterul nu se face învățând, sau cel puțin învățând în școli. Caracterul mai ales se trece din suflet în suflet. Tovărășia în multe cazuri are mai mult de a face cu formarea caracterului decât oricâtă învățătură din școli.

„Nu poți face nimic cu un băiat, nu poți face nimic pentru el”. Zicea un profesor. El vrea să arate nevoia unei tovarășii în vederea formării caracterului. Un caracter cumsecade este mai prețios decât învățătura sau bogăția. Puterea de a luă o hotărîre bună vine dintr'un caracter bine format. Puterea voinței bine îndrumată este mai ales ceea ce omului putere în vieța. Să încerci pe un tânăr cu bogăție sau alle avantajii însemnează a nu-i fi de nici un folos dacă nu are caracter. În cele mai dese cazuri tinerii vor fi ca tovarășii lor.

Chemarea aceasta din Maleachi este îndreptată și către copii și anume ca ei să-și încarcă inima către părinții lor. Izvorul cel mai bogat pentru întărirea caracterului, îl găsim în experiența părinților noștri îmbogățită prin bunul simț și prin cugelarea de-arândul a generațiilor. Acei tineri care recunosc mai de vreme cât de bine e a cere sfat dela cei mai în vârstă de obicei sunt cei cari au mai curând succes în viață. Se poate spune cam despre toți, că oamenii cei mari ai lumii de timpuriu s'au îndreptat către prietenii lor mai bătrâni și mai experimentați din generația trecută ca să le ajute în luarea de hotăriri.

Nu e ușor de lămurit pentru ce unii tineri ar căută să se ferească de a nu primi

în chipul acesta cel mai bun ajutor. Tinerii cu judecată și doritorii de progres vor allă în inima părinților lor creștini cel mai bun izvor al succesului.

Deaceea să ne străduim a fi aflați ascultători de „chemarea cu care am fost chemați. Să ne străduim a aduce un spirit de unire și bună înfelegere între părinți și tineri. Să dăm cinstle unii altora și să lucrăm unii în favoarea altora. În timp de recreare, sau de lucru, la studiu sau în lucrarea misionară să fim cu toții o inimă și un gând. Cu tot sufletul, cu tot corpul și cu tot spiritul să căutăm a ajunge, în familiile și comunitățile noastre, idealul pe care Dumnezeu l-a dat poporului său pentru zilele din urmă, în această profesie.

H. T. Elliott.

Tezaurul nostru prețios.

Tineretul comunității este tezaurul ei cel mai prețios. Școlile noastre, tipografiile, sanatoriile ca și conferințele și organizațiile câmpurilor noastre misionare în ce privește creșterea numărului lucrătorilor depind de tineretul nostru. Bărbații și femeile cari astăzi ocupă locuri de răspundere, acum câțiva ani erau membri ai cercurilor tinerimii. În aceste cercuri, fiind încă cu noi, sufletul lor tânăr a fost modelat prin lucrarea familiei și comunității. Și chiar dacă școala a mai adăugat ceva la educație, a lărgit vederea și a ajutat să se ia o hotărâre, influența familiei și comunității a rămas neîncetat conducătoare. A avut dreptate cine a zis că „formarea caracterului este cel mai de seamă lucru în tinerețe, și că acel caracter cu care cineva pășește în domeniul vrâstniciei este cel mai ales capitol, sau cea mai grea povară în viața de mai târziu. Cei cari au cercetat formarea caracterului în timpul adolescenței sunt de părere că influențele cele mai hotărâtoare rămân totdeauna familia și comunitatea. Cunosc un ofițer în retragere care treizeci de ani a dus o viață de ostaș. Când l-am întâlnit înlăiu, mi-a spus că a pierdut credința în Dumnezeu. După câteva vizite, mi-a destăinuit că adevărul biblic pe care l-a cunoscut în copilărie l-a ferit de a duce o viață stricală. Deși a pierdut din vedere pe Dumnezeu și Cuvântul Lui, a găsit în viața sa dovezi despre puterea Sa și a mintirea vechii sale comunități l-a adus înapoi la Biblie.

Este clar deci, că nu putem trece asupra altora răspunderile ce avem față de tineret.

Fie că avem sau nu, influențele cu cari îi înconjurăm se fac parte din viața lor. Roosevelt a zis: „Ce doriți să vedeți în viața națiunii mâine, puneți în școlile de azi“. Am putea dar zice, ceace vreți să vedeți în lucrarea advență de mâine, puneți în copiii și tineretul de azi.

Profesia vorbește despre tinerii ce vor fi în ziua cea mare când se va arăta puterea lui Dumnezeu. Ei vor fi plini de Spiritul lui Dumnezeu și vor face lucrarea Domnului. Pregătirea lor spirituală trebuie să aibă loc în familie și comunitate. Mijlocul cel mai puternic pentru împlinirea acestei lucrări este rugăciunea. Moisi s'a rugat pentru poporul său căzut în idolatrie și Dumnezeu a ascultat această rugăciune. În Ghelsemani, Isus s'a rugat pentru ucenicii Săi „El trăiește veșnic ca să mijlocească pentru noi“.

Un secretar care lucrează pentru salvarea de suflete mi-a povestit odată ceva din copilăria sa. El fusese un copil neascultător. Dar într'o zi când trecea pe lângă hambar, auzi pe tatăl său că se roagă. Trăgând cu urechea, auzi roslindu-se numele său. Zi după zi văzù pe tatăl său retrăgându-se în hambar și când ascultă, totdeauna auzia numele. Numele său în rugăciunea tatălui a fost ceace n'a putut uita niciodată și acest lucru l-a și adus la Dumnezeu. Astăzi este un puternic lucrător pentru vestirea soliei.

Multe ilustrații se pot da cu privire la rezultatele ce se pot obține atunci când comunitatea se roagă pentru alții. În 1836—37 Murray a mers pentru lucrarea misionară în insula Tutuila. Ei au organizat ici și colo mici comunități. Apoi deodată începù o deosebită mișcare spirituală. Oamenii

(Urmare la pag. 170).

Tineretul nostru din Europa și Ziua Tineretului.

Diviziunea Europeană are pe teritoriul ei o oaste mereu în creștere; biruitoare, credincioasă și curajoasă, de tineri. Această oaste, care potrivit cu ultimele rapoarte numără 17.000, este răspândită pe o suprafață ce se întinde dela Hammerfest la Nord, până la insula Mauriciu la Sud, o distanță de peste 10.000 Km., și dela Reykjavik în Islanda, la Apus până la Vladivostoc în Siberia, până în apele japoneze, o altă distanță de peste 16.000 Km. Astfel dar, tineretul nostru trăiește în Cercul Arctic ca și în Zona Tropicală, dar în tot locul ei sunt uniți în jurul acestor cuvinte: „Iubirea lui Hristos ne îndeamnă”; toți înaintează grupași în jurul unui steag pe care este brodat proiectul minunat „Solia Adventă în toată lumea în această generație”.

Oastea de tineri a Diviziunii Europene, este o oaste puternică, activă, mântuitoare de suflete. Din rapoartele frumoase ce primim din trimestru în trimestru, observăm că puterea lor s'a îndreptat spre lucrarea de a câștiga suflete pentru Domnul. Oastea aceasta face pe an 100.000 vizite și fine 100.000 lecturi biblice. În același timp au răspândit peste 1.000.000 reviste tipărite cu adevărat prezent, și au distribuit peste 100.000 diferite cărți și tractate. Deasemenea au scris cam 10.000 scrisori misionare. Cât de mult dăruiesc pentru lucrarea misionară, cât adună pentru misiuni în timpul săptămânii Mari și cât depun pe altarul Domnului în Săptămâna de Abnegație, numai cărțile din ceruri vor putea

(Urmare dela pag. 169).

veneau mărturisindu-și păcatele și cerând cu lacrimi iertare dela Dumnezeu. Același lucru se putea vedea în comunitățile din întreaga insulă. La început misionarii crezură că este vreo pornire nesănătoasă, dar în curând văzură că lucrul e dela Dumnezeu. Ei nu puteau înțelege această minunată manifestare. După câteva luni, le veni vestea dela comunitatea lor din Jedburgh, Scoția, că în ziua când a început acea mișcare, credincioșii din Jedburgh se rugaseră pentru insula Tutuila și pentru misionarii. Rugăciunea va aduce aceleași roade în Comunitățile noastre. Ajutând la executarea planurilor, să ne rugăm în același timp cu căldură pentru tineretul nostru

J. F. Simon.

spune, dar în tot locul conducătorii lucrării contează în deosebi pe tineret ca să ajule cu trăinicie la progresul lucrării lui Dumnezeu.

Ne bucurăm împreună cu tineretul de rezultatele deosebite cari au încoronat lucrarea lor misionară. În 1924, 631 suflete au fost câștigate pentru Hristos fie prin directa lucrare a tineretului, fie prin cooperarea lor. Pentru primele șase luni ale acestui an, rapoartele ne arată un total de 378 suflete; așadar, dacă pentru ultima parte a acestui an vom avea același număr de suflete câștigate, suma totală ar fi de 750 suflete noi câștigate, prin această lucrare a tineretului.

Se vede limpede că se împlinesc sub ochii noștri cuvintele ce ni s'au spus cu ani mai înainte: „Domnul a rânduit ca tineretul să fie brațul Său ajutor”. Suntem siguri că toți conducătorii, lucrătorii, părinții, ca și tinerii înșiși, doresc să vadă împlinindu-se tot mai mult aceste cuvinte. Credem că așa va fi, dacă se vor consacra pe altar cu tot ce au și vi vor aduce vieșă lor ca „o jerfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, slujba lor făcută cu judecată”.

Astăzi, în întreaga Diviziune Europeană, este Ziua Tineretului sau a Misionarilor Voluntari. Ziua aceasta ar trebui mai ales să fie folosită pentru a cerceta mai de aproape nevoile tineretului și pentru a plănui cum să ne îngrijim mai bine de ei; să fie o zi de dedicare, o zi de legământ, o zi de biruință pentru oricare Misionar voluntar. Nu s'ar putea ca aceasta să fie o zi în care să se unească inimile, planurile și idealurile părinților, fiilor și fiicelor, cerând Domnului să facă pe fiecare voios a dăruii și a merge atunci când chemarea vine ca tinerii să meargă la lucru în câmpurile misionare depărtate?

N'ar fi oare plăcut lui Dumnezeu și ființelor cerești, n'ar fi o inspirație pentru comunități și cercurile tinerimii de preluștindeni, dacă oricare tânăr și tânără făcând parte din Tineretul Advent s'ar ridică astăzi înaintea lui Dumnezeu dând o nouă dovadă că voința lor e de a trăi pentru Dumnezeu și a servi pe Domnul din toată inima, din credință și fără oboseală? Și n'ar răsună cerul de cântări de bucurie, dacă mulți tineri cari încă n'au predat inima lor lui Hristos și cari nu s'au alipit încă poporului lui Dumnezeu și organizației tineretului, ar face astăzi acest lu-

Lucrul lui.

cru? Suntem încrezători că sute de tineri vor face acest lucru. Dacă între cei cari aud aceste cuvinte sunt unii cărora astăzi le-a vorbit glasul Spiritului Sfânt, atunci, iubii tineri nu lăsați hotărîrea voastră pentru mai târziu; mâine, poafe fi prea târziu. Astăzi, așa răsună oricând chemarea dela Dumnezeu; mâine, slă scris pe invitația lui Satan. Deaceea amintim invitația cerească: „Dă-mi fiule inima ta”. Lucrarea Adventă are nevoie de oricare tânăr, care va consacra vieașa sa, cu tot ce are, pentru lucrarea lui Dumnezeu, și fără îndoială tineretului are nevoie de binecuvântările ce vin prin lucrarea Adventă și prin asocierea cu Tineretul Advent.

În această zi a Misionarilor Voluntari facem deasemenea apel la Tineretul nostru să-și aducă aminte de milioanele de suflete suferinde, pieritoare și întunecate ale Asiei. Tineretul din Europa intenționează să adune în acest an un fond de 10.000 dolari pentru a ajuta lucrarea din Extremul Orient. O sumă bunicică s'a adunat până acum, dar dacă astăzi nu facem un special efort nu ne vom putea împlini făgăduința. Creдем că tineretul e gata să se sacrifice astăzi pentru milioanele Asiei, așa că odată cu predarea voastră lui Dumnezeu predați și ceva din cele date vouă de Dumnezeu. De fapt, toți sunt din inimă rugați să ajute tineretului pentru realizarea acestui fond pentru Asia, și oricine este bine primit, fie bătrân, fie tânăr. În Asia mai sunt încă 100 milioane locuitori la cari misionarii adventiști n'au putut încă pătrunde spre a vesti Evanghelia.

Ca încheiere, să ne amintim că vremea tineretului este singurul timp în care să gândim și să luăm hotărîri pentru a face lucruri mari în vieașa. Să meditim, ca o oaste de tineret, și să alegem una din vieșile cele mai distinse: O vieașa asemenea lui Hristos; și să nu uităm că Dumnezeu dorește dela noi, dacă nu mai mult dela noi, dar a fi de o mai bună calitate și a îndeplini zilnic o lucrare credincioasă și neobosită. Să înaintăm dar, fără teamă de batjocura prietenilor sau vecinilor, fără a pierde vrednătatea curajului când lucrurile se arată protivnice, ci tot mereu înainte, totdeauna cu rugăciune, cu încredere, cu stăruință, ca în cele din urmă să ne unim cu oastea veșnică tânără din împărăția lui Dumnezeu, unde vom fi neînțecat cu Domnul și Conducătorul nostru Isus Hristos.

Steen Rasmussen.

• • •

„Gheorghijă, Gheorghijă”, oftă tatăl clătindu-și fruntea, „lucrul tău e o bătaie de joc”.

„O, e destul de bun, tată”, răspunse băiatul, „Meșterul mi-l primește, și leașa-mi merge!”

„Mai mult face lucrul decât leașa fiul meu”, zise tatăl.

„Ba, întâiu vine leașa și pe urmă lucrul” bombăni Gheorghijă.

„Nu, Gheorghijă, nu banii trebuie să fie mai întâiu”. Ascultă ce am auzit astăzi:

„În atelierul unui sculptor într'o zi pe neașteptate se dele unui tânăr să termine o sculptură grea. Omul care o lucră se îmbolnăvise, și lucrul trebuia făcut la timp. Tânărul nu știa, pentru ce scop e lucrată piatra, dar el își făcu lucrul cu tragera de inimă obișnuită. Săpă cu mîgălași și o frunză, coala o nervură și flori prinprejur. Meșterul găsi că lucrul e bun și piatra părăsi atelierul. Trecură câteva luni.

„Astăzi tânărul se plimbă prin marea și frumoasa clădire pe care a zidit-o orașul nostru. Ajunse la stălpul cel mai frumos, o admirabilă coloană încoronată de un capitol lucrat în flori de crin. „Hei”, strigă el uitate piatra mea! și scofându-și părțile privi câțva timp cu încordare și apoi zise cu evlavie: „Mulțumesc lui Dumnezeu, am făcut bine lucrul acesta!”

„S'a întâmplat să fiu de față și să aud cuvintele lui și am stat de vorbă cu el. Îmi povesti cum s'a întâmplat cu piatra. Auzind cuvintele lui și văzând lumina care-i strălucea în față, am înțeles, Gheorghijă, ce nu știussem mai înainte, că a-decă munca e ceva sfânt. O leașa ome-nească și o purtare frumoasă din partea stăpânului sunt lucruri cari se cuvîncrătorului, dar deasupra și mai presus de toate, lucrătorului trebuie să scoatească ceva sfânt munca pe care o face.

„Biblia ne spune despre „lucrători ne-dași de rușine”. Tânărul acela trudindu-se în murdăria și șgomotul atelierului a pus sufletul lui în sculptura pe care o lucră, și a văzut cu ochii, că opera lui s'a făcut coroană pentru un pilastru mare! La fel e cu orice lucrare bună. Mai curând sau mai târziu lucrarea terminată va primi răsplata. Cine poate să măsoare atunci bucuria lucrătorului? Și dacă lucrul acesta este vrednic de lauda Domnului: „Bine, slugă bună și credincioasă”, bucuria lucrătorului nu poate să fie măsurată sau asemănată cu nimic din cele depe acest pământ”.

Ext.

Ruxandra Bejan zis „Săndel“.

S'a născut la 4 Maiu 1915 în Comuna Muscu, Jud. Covurlui. Acum locuște cu mama ei la Galați, urmând și la școală, în clasa 3-a primară.

Foarle silitoare la învățătură și cu bună purtare, a trecut cu succes acum și clasa 3-a, — în toate primele trei clase având nota cea mai mică 7. Silința și purtarea ei a tras atenția Doamnei Directoare, care a apreciat și laudat educația aleasă, pe care o dovedește această copilă. Săndel știe de altfel să nu primească lauda pentru sine; ci ea mărlurisește că datorează purtarea aceasta credinței și binecuvântării Domnului Hristos. Ea duce bucuros și arată doamnei tablouri cu scene din vieța Domnului Hristos, care apoi sunt folosite și pentru alții.

Mica noastră „Săndel“ — pe lângă că este o bună elevă în școală — este și o bună misionară între copiii din Comunitatea Galați. După ce vine de la școală, ea își învață lecțiile și apoi, cu ghiozdanul încărcat cu Biblii, Noul Testament și altă literatură religioasă — ea pornește la lucrarea cea plăcută Domnului, și nu se întoarce acasă decât după ce a vândut toate cărțile, broșurile și revistele din ghiozdan. Cu glasul ei plăcut de copilică cu minte, ea întâmpină pe drumeji pe stradă sau pe locații în casele pe unde intră, și le spune: „Vă ofer o carte sau o revistă foarte importantă pentru sufletul omului. În ea ni se vorbește despre Domnul Hristos, că vine a doua oară, ca să judece vii și morții. Oamenii buni și temători de Dumnezeu vor fi luați de Domnul la cer, iar oamenii răi și păcătoși vor fi aruncați în lacul focului. Prețul cărții sau al revistei este numai de atâția Lei, și eu vă rog să o cumparați“.

La o astfel de lucrare măreață ea invită și pe ceilalți copii din Comunitate, învățându-i asupra felului cum trebuie să lucreze pentru ca să aibă succes.

În lucrarea ei misionară, mica „Săndel“ întâlnește și oameni nelemători de Dumnezeu și dușmani ai Evangheliei, cari îi răspund cu răutate și răstii. Dar „Săndel“ nu se teme de dânșii, ci le răspunde cu nevinovăție și cuvințos: „Aceste sunt cărți ale lui Dumnezeu; eu trebuie să le vând, ca să vestim pe toți oamenii; noi toți o să ne dăm seama înaintea lui Dumnezeu, asă că nu incapă supărare“.

Ea nu pregeală de a merge în cartierele cele mai îndepărtate și în etajele cele mai de sus. Într'un imobil la al șaselea etaj în Galați, ea a vândut într'un biou

o Biblie de 500 de lei, una de 150 lei și altă literatură religioasă în valoare de peste 500 lei.

Domnul binecuvintează cu succese mari lucrarea ei misionară, nu numai cu succese materiale. Căci „Săndel” nu se mulțumește numai să vândă literatură; ci ea își notează adresa persoanelor în deosebi doritoare de a cunoaște adevărul Sfintei Evanghelii și adevărata credință în Domnul Hristos. Pe aceste persoane ea le invită la adunare, sau adresa lor o dă mamei sale, ca să le viziteze pentru a ține lecturi biblice cu dânsule. Așăzi sunt șase persoane cari vizitează regulat adunarea ca rezultat al lucrării misionare a lui „Săndel”. Mai mult încă: Săndel urmărește de aproape progresul în credință al sufletelor câștigate prin lucrarea ei. Sufletele acelea îi stau în deosebi la inimă. În ziua Domnului ea cercetează cu ochii prin adunare, să vadă dacă „oișele” ei sunt toate. Iar, când într’un Sabat a văzut că lipsesc două din „oișele” ei, am putut-o auzi zicând; „Ce li s’o fi întâmplat? Mă voi duce după amiază să le vizitez, să văd care este cauza de n’au venit la adunare?”.

Pentru că tatăl ei nu urmează învățătura Sfintei Evanghelii, „Săndel” nu uită niciodată să amintească Domnului în rugăciunile ei, ca Domnul să aducă și pe tatăl ei la credință.

Într’una din zile mama ei i-a făcut o rochiță mai scurtă și cu garnituri. Pentru că „Săndel” apreciază și respectă și simplitatea în îmbrăcăminte recomandată de Evanghelie, s’a dus cu tristețea la bătrânul Comunității noastre din Galați și i-a spus: „Mama mea — pe semne — nu mai vrea ca eu să intru în împărășia lui Dumnezeu”. — „De ce, Săndel?” — o întrebă fratele. — „Păi nu vezi ce rochie mi-a făcut mama? La fel cu ai din lume,” răspunse Săndel. Și ea nu s’a lăsat, până când mama ei nu i-a modificat rochița și a lăsat-o simplă de tot.

„Săndel” este deci un exemplu în purtare ca școlăriță și ca mică credincioasă. Ea este stăruitoare în Cuvântul lui Dumnezeu și în rugăciune. Dea Dumnezeu, ca purtarea lui „Săndel” să constituie o îndemnare puternică pentru toți micușii și pentru linerețel nostru din toate Comunitățile.

A. Văcăreanu.

Câteva date de memorizat.

Anul 1780 Ziua întunecoasă.
 „ 1798 Inceputul timpului din urmă.

Anul 1833 Căderea de stele.
 „ 1844 Prima manifestare a Spiritului profetic între noi.

Anul 1844 Sfârșitul celor 2300 zile.

Anul 1844 Adevărul despre Sabat scos la lumină.

Anul 1849 Apariția primei reviste adventiste „The Present Truth” (Adevărul Prezent).

Anul 1850 Publicarea primului număr din „Review and Herald”.

Anul 1851 Apariția revistei „The Youth’s Instructor”.

Anul 1852 Organizarea Școlilor de Sabat.

Anul 1860 Alegerea numelui denominațiunii noastre.

Anul 1863 Organizarea Conferinței generale.

Anul 1876 Inceputul reformei sabinare.

Anul 1872 Deschiderea primei școli a denominațiunii noastre.

Anul 1874 Trimeterea primului misionar.

Anul 1875 Deschiderea primului seminar.

Anul 1907 Organizarea departamentului Misionarilor Voluntari.

Programul lucrării misionare în Uniunea Română pentru Luna Decembrie.

Ora misionară dela
10 jum. — 11 jum. a. m.

1. Cântare de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Citirea Raportului.
4. Cântare sau cor.
5. Citirea din broșura „Incheierea lucrării, cap.: „Pregătirea pentru serviciu“ și „O Comunitate luptătoare.
6. Întrebări puse membrilor, după modelul de mai jos (15 minute).
7. Povestirea experiențelor făcute de membrii.
8. Cântare de închidere.
9. Rugăciune.
10. Strângerea rapoartelor.

Tema: Cum ne putem pregăti pentru serviciul de luptător, în armata Prințului Emanuel.

1. Cum ne pregătim noi pentru a deveni lucrători și luptători Creștini?

Răsp.: Făcând școală minții și educație inimii pentru diferitele ramuri ale serviciului creștin.

2. Până unde trebuie să fie dezvoltat caracterul nostru creștin?

Răsp.: Până vom ajunge să lucrăm pentru oameni cum a lucrat Hristos, cu toată iubirea și interesul de a-i ajuta și a-i salva.

3. Cum se pot forma membrii pentru lupta creștină?

Răsp.: Primind felurite răspunsuri în Comunitate și primind să fie instruiți de felul cum pot servi mai bine.

4. O Comunitate a cărei membrii au fost bine pregătiți, ce pot deveni apoi?

Răsp.: Ei vor putea lumina lumea.
5. Care trebuie să fie grija cea mare a conducătorilor Comunităților?

Răsp.: Să caute membrii cei mai talentați, să-i instruească și să-i desvolte pentru serviciul Maestrului divin.

6. Într'un cuvânt, pentru care țință trebuie pregătiți membrii?

Răsp.: Pentru a câștiga fiecare cel puțin un suflet pe an, pentru Hristos.

7. Cum se poate ajunge această țință?

Răsp.: Domnul sfătuește ca fiecare Adventist să ia parte în lucrare, luptând cu toate greutatea, să nu-și aleagă traiul cel liniștit, ci să ducă o vieată de jefă și de servire.

8. Ce cuvinte ar trebui să poată spune fiecare Adventist?

Răsp.: Eu am făcut lucrul, pe care Tu mi l-ai dat ca să-l fac.

Notă, Frații și surorile sunt stăruitor rugați, să-și cumpere neapărat această mică broșură „Incheierea lucrării“, și să o cetească de mai multe ori, pentru ca Spiritul de servire pentru salvarea concetățenilor noștri să prindă rădăcini adânci în inimile tuturor, și să începem fiecare, luptă personală, pentru a salva.

Lucrând astfel vom putea „Incheia lucrarea“ pe care Domnul ne-a dat-o. Rezultatul va fi, că Domnul va veni spre a ne conduce în locașurile cerești.

Incheind acest an rog pe Tatăl, să lase Spiritul Său cel Sfânt, pentru a înviora inimile noastre pentru ca să fim: Toți la luptă.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 6 — 7 Noembrie 1925.

Păstorul cel bun.

Text biblic: Ioan 10, 1—21.

De memorizat: „Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale”. Ioan 10, 11.

1. Un motiv pentru care mulțimea ascultă așa de bucuroasă pe Isus, eră faptul, că El dădea învățături așa de minunate tocmai din lucrurile pe cari le putea vedea în jurul lor în fiecare zi. Pe coastele dealurilor din Palestina, se puteau vedea pășcând multe turme de oi, și fiecare turmă având propriul său păstor. Isus învăță acum pe ucenicii Săi ceva despre iubirea cea mare precum și despre purtarea de grije a Sa pentru poporul Său, vorbindu-le despre un păstor și oile sale.

2. Spre a înțelege ce voia să zică Isus, noi trebuie să ne gândim la chipul cum oamenii îngrijesc de oi și de miei în aceste ținuturi. Fiecare păstor din Palestina stă cu turma toată ziua. El pune câte un nume fiecărei oițe sau mielușel; și când o chemă după numele său, oaia sau mielul alergă către păstor. Dacă vreo oaie sau un miel se rătăcește în vreun loc depărtat, atunci păstorul și-ar fi jertfit chiar vieața în căutarea ei. Iar când o găsiă, el o ducea cu bine acasă.

3. Când se face noapte, diferitele turme sunt aduse de către păstorii lor la un staul mare, și acolo sunt date în grija unui păzitor. Dimineața, păstorii bat la ușa cea simplă și păzitorii îi deschide ușa spre a intra înăuntru. Fiecare păstor își alege propriile sale oi din turma aceea mare, chemându-le. Apoi le așează, și ele își urmează păstorul acolo unde vrea el să le ducă să păască.

4. Isus spuse ucenicilor Săi precum și Fariseilor: „Eu sunt Păstorul cel bun”. Apoi le vorbi o pildă, zicând: „Adevăr, adevăr, zic vouă, cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe de altă parte, acel fur este și tâlhar. Iar cine intră pe ușă este păstor al oilor. Acestuia portarul îi deschide, și oile îi aud glasul lui, și el cheamă oile sale pe nume și le duce afară.

5. „Și după ce a mânat afară pe toate oile sale, merge înaintea lor, și oile îi urmează, pentru că cunosc glasul lui. Dar unul străin nu-i vor urmă, ci vor fugi dela

dânsul, pentru că nu cunosc glasul străinilor. Această asemănare le spuse Isus; dar aceia nu înțeleseră ce le vorbiă”.

6. Silindu-se să-i ajute să înțeleagă, Isus le spuse: „Eu sunt ușa; dacă va fi intrat cineva prin Mine, mântuit va fi... Furul nu vine decât să fure și să înjunghie, și să piarză; Eu am venit pentru ca oile Mele să aibă vieață”.

7. „Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale. Iar cel tocmit și care nu este păstor; ale cărui oi nu sunt ale sale, privește lupul venind și lasă oile și fuge și lupul răpește și împrăștie oile; pentru că tocmit este, și nu-i grije de oi”. Un om tocmit este acela care nu lucrează decât pentru bani, și el nu are iubire pentru oi.

8. Isus mai spuse: „Eu sunt Păstorul cel bun, și cunosc pe ale Mele și ale Mele mă cunosc. După cum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl, și sufletul îmi pun pentru oile Mele”.

9. Apoi El spuse: „Am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta, și pe acelea trebuie ca Eu să le duc, și vor ascultă de glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor”. Noi am făcut lucrarea Domnului, când dovedim că am adus o oaie din cele risipite la Isus.

10. Trebuie să vă rămână bine în minte ce face Păstorul cel bun pentru oile Sale. El face multe lucruri. El le cunoaște, le cheamă, le conduce, le hrănește, le adapă, le ajută, le păzește, le caută, și își dă vieața pentru ele. Și oaia trebuie să facă ceea ce este de datoria ei, însă ce trebuie să facă ea e foarte puțin: să audă glasul Păstorului, să-L cunoască și să-L urmeze (să-L asculte).

Intrebări.

1. Care eră unul din motivele pentru care mulțimea ascultă cu așa plăcere pe Isus? Cine pășteau pe coastele dealurilor din Palestina? Cum se silă Isus să învețe pe oameni despre iubirea și purtarea Sa de grije pentru ei?

2. Spre a înțelege ce voia Isus; la ce lucru trebuie să ne gândim? Ce face fiecare păstor din Palestina pentru turma sa?

3. Când se face noapte, ce fac păstorii? Dimineața în ce chip deosebit își strâng la un loc fiecare păstor turma sa proprie?

4. Ce spuse Isus ucenicilor și Fariseilor despre El însuși? Intră o pildă, pe cine numi

El ca fur? In câte feluri poate să intre păstorul în staul? In ce chip conduce afară pe oi?

5. *Ce fel își conduce adevăratul păstor oile sale? Pentru ce nu poate și un străin să le conducă?*

6. *Care parte a staulului zise Isus că este El? Ce a spus despre acei cari intră prin ea? Pentru ce vine furul? Dar Isus pentru ce veni?*

7. *Cât de mult își iubește adevăratul păstor oile sale? Ce face un păstor tocmit, când vine o primejdie? Ce este un păstor tocmit?*

8. *Ce spuse Isus că cunoaște un bun păstor? Ce cunoaște oaia? Pe cine cunoaște Tatăl? Ce dori să facă Isus? La cine se pare că se gândia Isus? Unde sunt împrăștiate oile?*

9. *Ce spuse Domnul Isus despre „alte oi”? Ce vor ele să asculte? Unde trebuie aduse? Cum putem să facem lucrarea Domnului?*

10. *Numește multe lucruri pe cari le face Păstorul cel bun pentru oile Sale. Dar oaia ce datorie are?*

Lección 7 — 14 Noembrie 1925.

Pilda cu Samariteanul milos.

Text biblic: Luca 10, 25—37.

De memorizat: „Vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și în tot sufletul tău și în toată țaria ta și în tot cugetul tău” și „pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Luca 10, 27.

1. Pe când Isus învăță o mare mulțime de oameni, un învățător de lege, care se găsea acolo, se ridică și puse o întrebare, având de gând ca să încurce pe Isus în vorbirea Sa. El spuse astfel: „Învățătorule, ce făcând voiu moșteni vieața veșnică?” Atât preoții cât și oamenii celalți erau foarte atenți să audă ce răspunde Domnul Isus.

2. În loc să-i răspundă, Isus puse o întrebare învățătorului de lege, zicându-i: „În lege ce este scris?” Învățătorul de lege răspunse și zise: „Vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și în tot sufletul tău și în toată țaria ta și în tot cugetul tău”, și „pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

3. Într'adevăr acesta eră un răspuns bun; căci acel care va iubi pe Domnul cu toată inima și pe aproapele său ca pe el însuși, va fi un păzitor al celor zece porunci. Isus spuse acelui om: „Drept ai

răspuns; fă aceasta și vei fi viu. Însă învățătorul de lege știa că el nu jnuse legea, și spre a se desvinovăți pe el de lipsa de iubire față de alții, el spuse: „Cine este aproapele meu?”

4. Printre Evrei există de mult această întrebare. Ei gândeau că păgânii și Samaritenii nu ar putea fi „aproapele” lor, pe care ei ar trebui să-i iubească, și tocmai erau curioși să știe dacă preoții și bătrânii precum și conducătorii, trebuiau să socotească și pe oamenii cari nu erau bogăți sau învățați ca pe aproapele lor și deci dacă se cerea să-i iubească și pe aceștia.

5. Spre a-i ajuta să înțeleagă, Isus le spuse o poveste adevărată. Preoții și leviții despre care se vorbiă în acea povestire, se aflau și ei în mulțimea ce înconjură pe Isus, și ascultau și ei povestirea. În-a se vorbiă despre un călător care mergea dela Ierusalim pe un drum singuratec, stâncos și muntos spre Ierichon, ce se găsea la o depărtare cam de 32 kilometri.

6. Isus spuse: „Un om mergea în jos dela Ierusalim la Ierichon, și căzû între tâlhari, care desbrăcându-l și răbindu-l se duseră, lăsându-l jumătate mort. Din întâmplare un preot mergea în jos pe acea cale, și văzându-l trecu pe alătura de dânsul. După cum se vede, preotul nu se interesă de loc de cele ce i se întâmplase acelui om, care zăcea lângă cale; ci trecând, căulă să se depărteze cât mai mult de el.

7. „Asemenea și un levit sosind la acel loc, după ce veni și văzû trecu pe alătura de dânsul”. Levitul eră curios să știe ce se întâmplase acelui om, și deaceea făcû câțiva pași spre el și privi la acel care suferia. El știa că ar trebui să-i dea ajutor; însă acesta eră pentru el o datorie care nu îi plăcea, și deaceea nu-l ajută, ci plecă și el de asemenea de acolo.

8. Preoții și Leviții îndeplineau serviciile sfinte între Evrei, și ar fi trebuit ca inimile lor să fie pline de iubire și dragoste pentru cei sărmani și pentru cei cari sufereau. Dacă ei ar fi fost niște adevărați păzitori ai acestei părți de lege, prin care ni se cere să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, atunci ei ar fi fost cu totul alfel.

9. Dar un Samaritean mergând pe cale veni la el și văzându-l i se făcû milă, și apropiindu-se legă rânile lui turnând untdelemn și vin, și punându-l pe dobitoacul său îl duse la o casă de poposire, și purtă grije de dânsul. Iar în ziua următoare dimineața când ieși, scoțând doi dinari

dete celui care îi primise și zise: poartă grije de dânsul, și ce vei fi mai chelluit eu îți voi da înapoi, când mă întorc iar aci”.

10. După ce sfârși povestirea, Isus privi în fața învățătorului de lege care îi pusese întrebarea: „Cine este aproapele meu?” și zise: „Care dintre aceștia trei îți se pare a fi fost aproapele celui care căzu între tâlhari?”

11. Învățătorul de lege nu putea să rostească numele de „Samaritean”, căci lui deei urau pe oamenii cari făceau parte din acest neam; însă el răspunse: „Cel care făcu milă cu dânsul”. Isus îi spuse: „Du-te, fă și tu asemenea”.

12. Astfel întrebarea: „Cine este aproapele meu?” a fost lămurită pentru todeauna. Nu trebuie să gândim că numai acei cari trăesc împrejurul nostru, sau cari fac parte din aceeași biserică cu noi, sau cari sunt de acelaș neam cu noi, numai ei ar fi aproapele nostru; nu, ci oricine care este în suferință este aproapele nostru, și cât putem este de datoria noastră de a-l ajuta.

Întrebări.

1. Ce se întâmplă, pe când Isus învăța o mare mulțime de oameni? Ce întrebare puse învățătorul de lege?

2. Ce întrebare puse Isus învățătorului de lege? Repetă răspunsul pe care îl dădu acest învățător de lege.

3. Pentru ce eră acesta un răspuns bun? Ce spuse Isus acelu om? Ce știă învățătorul de lege cu privire la el însuș? Cum încercă să se desvinovățească pentru lipsa sa de iubire față de alții?

4. De ce nu le plăceau Evreilor această întrebare?

5. Cum încercă Domnul Isus să-i facă să înțeleagă cine eră aproapele lor? Care două feluri de oameni auzeau din povestirea ce o spună Isus? Unde călătoria omul despre care se vorbiă în povestire?

6. Ce se întâmplă acestui om pe când eră pe cale? Cine veni pe drum după ce, acel om fusese rănit? Ce ne arată fapta preotului?

7. Cine mai trecu imediat pe drumul acela? Ce interes arată levitul? Ce știă el că trebuie să facă? Pentru ce nu făcu el lucrul acesta?

8. Ce ar fi trebuit să simtă preotul și Levitul pentru acel om sârman? Care anume parte din lege nu o păziau ei?

9. Cine veni imediat la acel om rănit? În ce fel dovedî Samariteanul că are milă

și iubire? Unde duse pe acel rănit? În ce chip avî Samariteanul grije de acest om?

10. După ce sfârși povestirea, ce făcu și ce zise Domnul Isus?

11. Ce nume nu vroia să rostească învățătorul de lege? Care fu răspunsul său cu privire la întrebarea, „Cine eră aproapele acelu om care căzu între tâlhari? Ce spuse Isus învățătorului de lege să facă?”

12. Cum trebuie să răspundem noi la întrebarea, cine este aproapele meu?

Lecțiunea 8 — 21 Noembrie 1925.

La casa Mariei și a Martei; la masa unui Fariseu.

Text biblic: Luc. 10, 38—42; 11, 37—54.

De memorizat: „Dar de un lucru este trebuință căci Maria își alese partea bună, ce nu va fi luată dela dânsa”. Luc. 10, 42.

1. În timp ce Isus mergea printre oameni, învățându-i și vindecându-i, El își făcu o mulțime de prieteni buni. El nu avea casa sa proprie, însă când eră obosit de lucrarea cu Evreii cari îi căltau numai greșeli, trebuind să le răspundă la nenumăratele lor întrebări, Isus își găsiă plăcerea a merge într'un loc retras și acolo să-și găsească odihna și să rămână cu acei cari îl iubeau sincer.

2. Cam la doi kilometri de Ierusalim într'un mic sat din Betania, se găsiă o căsuță în care Domnul Isus eră bine primit întotdeauna. În această casă, locuiau două surori și un frate. Numele lor eră Maria, Marta și Lazăr; și adesea Isus își găsiă odihna în acea casă.

3. Într'o zi, după un drum lung și obositor dela Ierichon, Isus veni în casa aceasta. De îndată ce veni, El începă să vorbească despre împărăția lui Dumnezeu, într'un chip în care nu putuse să vorbească mai înainte mulțimii. El nu avea nevoie să vorbească în pilde față de prietenii Săi.

4. Pe când El vorbiă, Maria stând jos la picioarele Domnului ascultă cuvântul Lui. Iar Marta prinsă la o parte de multă slujire. Și stând zise: Doamne, nu-ți este grije că sora mea mă lasă singură ca să slujesc? Zi-i dar ca să pue mâna împreună cu mine”.

5. Foarte ușor noi pulem înțelege ce simțîa Marta. Ea se îngrijea să pregătească o masă bună, și călta să facă tot ceea ce putea a aranjă lucrurile mai bine

și astfel să poată face cinstie oaspetelui lor. Ea gândia că nu este bine ca să fie lăsată singură la toată munca, în timp ce sora sa sta și vorbiă cu Domnul Isus; deaceia ea se plânse Lui.

6. Isus răspunse Martei cu niște cuvinte blânde și pline de răbdare. El îi spuse: „Marta, Marta, pentru multe îngrijești; dar de un lucru este trebuință; căci Maria își alege partea bună, ce nu va fi luată dela dânsa”.

7. Isus eră întristat de neliniștea și oboșeala Martei. Pe această cale, El vrea să ne facă să înțelegem că a ascultă cuvintele lui Dumnezeu, a cercetă adevărurile Evangheliei, este cu adevărat mai de seamă decât oricare alt lucru. Nimic din grijile și lucrările ce sunt într'o zi, nu trebuie să te facă să nu cercetezi Biblia.

8. Altădată, un fariseu invită pe Isus să vie la masă la el. La Evrei eră obiceiul de a se spăla pe mâini înainte de a mânca. Ei făceau aceasta nu spre a avea mâinile curate, ci ca o formă care trebuia să fie păstrată căci făcea parte din credința lor. Isus nu jinu această formă înainte de a se așeză la masă, astfel încât Fariseul se miră că Isus nu se spală pe mâini.

9. Isus se încercase de multe ori să ajute Fariseilor să înțeleagă iubirea, bună-tatea și îndurarea prin Evanghelie, în locul formelor și poruncilor impuse de ei prin care să poată fi îndreptățiji. Acum sosise timpul pentru El spre a le vorbi cât mai lămurit. El spuse: „Acum voi farisei curățiji partea din afară a paharului și a vasului de mâncare, dar înăuntru vostru este plin de răpire (grabă spre a face rău), și răutate”. Isus vedeă că oamenii se îngrijeau mai mult de faptele exterioare, decât să aibă niște inimi curate și libere de păcat.

10. Isus deplânse de multe ori pe Farisei pentru faptele lor cele rele. „Vai vouă fariseilor! că dați zeciuială din ismă și rută (plantă medicinală cu flori galbene, ce se găsește și pe la noi) și din orice legumă și lăsați la o parte judecarea dreaptă și iubirea către Dumnezeu; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați”. Este bine ca noi să avem grije să plătim zecimea, însă aceasta nu trebuie să ia locul iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele nostru.

11. „Vai vouă fariseilor! că iubiți cel dintâiu scaun în sinagogă și urările de bine în târguri”. Fariseii căutau să aibă cele mai înalte și cele mai de seamă ranguri. Lor le plăcea să fie slăviți de

oameni. Ei erau egoiști alături în gânduri cât și în vorbe și fapte.

12. „Voi și vouă învățătorilor de lege că încercați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nici cu unul din degetele veastre nu atingeți sarcinile”. Cât de departe erau acești oameni de iubirea lui Isus, care le spuse oamenilor: „Veniți la Mine, toți cei ostensi și împovărați, și eu vă voi odihni pe voi”.

13. După ce Isus deplânse pe farisei, ei se mâniară foarte mult. Ei se siliră să facă pe Domnul Isus să vorbească mai mult, „pândindu-L și căulând ca să-L prindă ceva din gura Lui pentru ca să-L invi-nuească”.

—Intrebări.

1. In ce chip își făcu Isus mulți prieteni buni? Ce nu avea al Lui propriu? Unde își găsiă plăcere să meargă când eră oboșit de lucrul Său?

2. Unde se găsiă acea căsuță în care Isus eră bine primit?

3. Într'o zi, după un drum lung, unde rămase Isus spre a se odihni? Despre ce vorbi El? In ce fel nu avea nevoie să vorbească în fața prietenilor Săi?

4. In timp ce El vorbiă, unde se așeză Maria? Ce făcea Marta? Ce spuse ea lui Isus?

5. Despre ce lucruri se îngrijia Marta? Ce lucru socotiă ea că nu este bine?

7. Din ce pricină eră întristat Isus? Ce este mai însemnat decât orice altceva? Ar trebui ca vreun lucru să ne facă să nu cercetăm Biblia?

8. De către cine a fost invitat Isus să vie la masă? Care eră obiceiul Iudeilor înainte de a se așeză la masă? Din ce făcea parte această formă? Ce făcu pe acel Fariseu să se mire?

9. Ce se încercase Isus să-i facă pe farisei să înțeleagă? In ce chip trebuia să le vorbească acum? Ce spune Domnul Isus despre pahar și despre vasul de mâncare? Ce vedeă Isus?

10. Ce făcu Isus față de farisei din pricina greșelilor lor? Cât de atenți erau ei în plata zecimei? Dădeau ei puțină atenție acestui lucru? Inșă ce lucru lăsaseră la o parte? Ce este bine să facem noi cu privire la acest lucru?

11. Cât i-a plăns prima dată și ce a zis Isus despre iubirea Fariseilor? In ce chip își arătau ei marele lor egoism?

12. Ce lucru rău făceau învățătorii de lege? In ce eră deosebirea între aceștia și felul cum Isus se purtă cu oamenii?

13. Când Fariseii auziră că spusese atât de lămurit aceste adevăruri, cum se simțiră ei? Ce se sileau ei să-I facă lui Isus? Pentru ce voiau să-L pândescă?

Lecțiunea 9 — 28 Noembrie 1925.

Indemnuri și sfaturi; Pilda cu omul bogat.

Text biblic: Luc. 12, 1—21.

De memorizat: „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Luc. 12, 34.

1. După ce Isus vorbise atât de lămurit Fariseilor și învățătorilor de lege o mare mulțime veni și se strânse spre a-L ascultă. Ei erau foarte doritori spre a veni cât mai aproape de Isus, așa încât se înghesuiau unul peste altul, sau după cum ne spune Biblia, se călcau unii pe alții. Mulți din acești oameni credeau în Isus, însă le era frică de Farisei și din această pricină se fereau a fi aflați.

2. Isus spuse: „Vouă vă zic, prietenii mei, nu vă temeți de cei cari omoară corpul și după acestea nu mai au ce să mai facă. Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: temeți-vă de Acela care după ce a omorât are putere să arunce în gheienă. Așa este, zic vouă, de acesta temeți-vă”. Prin acestea Isus voia să ne spună că să nu ne fie teamă să facem ce este bine. Ci mai mult să ne temem de a face rău.

3. Iubirea cea plină de milă a lui Dumnezeu ne este arătată prin cuvintele spuse de Isus: „Au doar nu se vând cinci vrăbii pentru doi bani? Și nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Dar și perii capului vostru loși sunt numărați. Deci nu vă temeți, voi vă deosebiți de multe vrăbii”.

4. Isus dorește ca nouă să nu ne fie teamă sau rușine de a-L vesti pe El ca pe Mântuitorul nostru. Deaceia El spuse: „Oricine va fi mărturisit pentru Mine înaintea oamenilor, și Fiul omului va mărturisi pentru dânsul înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Iar cine Mă va fi tăgăduit înaintea oamenilor, tăgăduit va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu”.

5. Și un om care se găsea printre oamenii ce erau lângă Domnul Isus se cer-tase cu fratele său din pricina unor bani și a unor bucăți de pământ pe care le

lăsase tatăl lor când murise. El auzise că Isus vorbise foarte sever cu Fariseii din pricina faptelor lor rele, și deaceia el spuse acum lui Isus: „Învățătorule, spune fratelui meu să împartă moștenirea cu mine”.

6. Isus văzu că acest om era lacom, pentru bunul pe care îl avea fratele său. Isus știă că lucrarea Sa nu era să liniștească nențelegeri de felul acesta, și deaceia El spuse! Luați aminte și păziți-vă de orice pornire spre înavuțire”. Apoi le spuse o pildă spre a le dovedi cât de rău este pentru un om care vrea să fie numai el fericit, de a iubi bogățiile acestei lumi mai mult decât oricare alt lucru.

7. Iată pilda pe care le-a spus-o Isus: „Țarina unui om a rodit bine. Și se gândi în sine zicând: ce voi face, că n'am unde să strâng roadele mele? Și zise aceasta voi face; îmi voi da jos grânarele și mai mari voi clădi, și voi strânge acolo toate roadele mele și bun-nurile, și voi zice sufletului meu, suflete, ai multe bunuri puse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te”.

8. Acest om primise bogățiile dela Dumnezeu. Soarele încălzise pământul, iar picăturile de ploaie făcuseră ca toate câmpurile să aducă o recoltă dintre cele mai mari. Dar omul acesta nu se gândi la Dumnezeu, care trimete multe binecuvântări peste buni și peste răi ca și cum toți ar fi buni. El nu se gândiă nici la cei săraci, nici la orfanii, nici la văduve, nici la cei flămânzi, precum nici la cei cari erau bolnavi împrejurul lui. El nu se gândiă decât la sine însuși, și cugetă cum să-și întrebuințeze bogățiile spre a petrece mai bine. El făcu așa ca și cum aceste bogății ar fi fost toate ale lui, și se pare că uitase pe Dumnezeu precum și toate durerile cari erau împrejurul lui.

9. „Dar Dumnezeu îi zise: neminosule, în noaptea aceasta au să ceară înapoi dela tine sufletul tău; și cele ce ai gătit ale cui vor fi? Așa este cel care adună comoară pentru sine însuși, și nu se înavuțește în Dumnezeu”.

10. Noi putem să ne „înavuțim în Dumnezeu”, împărțind cele ce ne-a dat Dumnezeu cu acei oameni cari sunt într'o mai mare nevoie decât noi. A ajuta lucrarea Domnului depe pământ, și a ajuta pe acei cari sunt în strâmtorări și nevoi, este asemenea ca și cum am pune bani în banca cerurilor. Textul pe care îl avem de memorizat ne vorbește cum inima noastră urmează comorile noastre.

Intrebări.

1. Ce făcū ca o mare mulțime de oameni să urmeze pe Domnul Isus? Cāt de doritori erau ei de a veni cāt mai aproape de El? Ce le erā frică la mulți să facā?

2. De cine le spuse Isus să nu se teamā? De cine trebuiau să se teamā? Ce voiā să spunā Domnul prin aceste cuvinte? Ce lucru trebuie să ne temem să nu facem?

3. Ce spune Isus cu privire la vrābii? In ce chip se dovedește purtarea Sa de grije? Dece nu trebuie să ne temem?

4. Ce lucru nu trebuie să ne fie teamā sau rușine să facem? Ce va face Domnul Isus pentru acei cari Il mărturisesc pe El înaintea oamenilor? Dece lucru vor fi lipsiți acei cari Il tīgăduesc pe Isus înaintea oamenilor?

5. Ce se întâmplase cu unul care erā printre oamenii de lângā Domnul? Din ce pricinā se certaserā? Ce il făcuse să creadā cā Isus il va puteā ajuta? Ce ajutor cerū el?

6. Ce fel de suflet aveā acest om? Ce îi spuse Isus? Ce voi Isus să facā să se înțeleagā mai bine printr'o pildā?

7. In ce pildā se vorbește despre moșia unui om? Ce hotāri el să facā cu roadele și cu bunurile lui? Ce spuse el către sine însuș?

8. Dela cine primise acest om bogățiile sale? Ce binecuvāntāri aduseserā marea sa recoltā? La cine nu se gândiā acest om? Pe cine mai uitase el? La cine se gândiā el? Ce cugetā el să facā cu bogățiile lui?

9. Ce îi spuse apoi Dumnezeu? Ce întrebare li pune aceluui om bogat? Care oameni sunt asemeni acestui om?

10. Cum putem ajunge să ne „Inavuițim în Dumnezeu?” Cum putem să ne punem banii în banca cerurilor? Unde vor fi întotdeauna inimile noastre?

Necrolog.

La 1 Oct. 1925 a adormit în Domnul Fr. Petru Copoceanu, în etate de 65 ani, din Caransebeș.

Fratele a fost unul dintre primii, cari au primit adevărul în acest oraș, și luase parte activā la vestirea „Triplei Solii” și allora, depe urma căruui fapt s'a înființat o comunitate.

Înainte de a primi adevărul lui Dumnezeu, fusese timp de 20 ani predicator la secta nazarenilor. Afliând acum 2 ani despre adevărul sfânt, a căutat să trăească potrivit voinței lui Dumnezeu, pentru care se și consacrā cu totul.

Și-a lăsat toată averea pentru scopul sublim: predicarea Evangheliei.

Dea Domnul, ca mulți să-i urmeze în viața lor pilda și faptele acestuia.

Suntem pe deplin încredințați, că ne vom revedea la învierea cea dintāiu.

Gh. Motorca.

..

In urma unei scurte suferințe a adormit în Domnul in ziua de 25 Septembrie a. c., sora Paraschiva Ionescū în vārstā de 68 ani din Constanța. Primise adevărul în 1921.

A doua zi, la înmormāntare au asistat: Comunitatea, rudele și alte persoane din localitate.

Atāt acasā cāt și la cimitir s'au rostit cuvāntāri ocazionale arātāndu-se nestatornicia omului pe pāmānt; mântuirea pe care Dumnezeu dorește s'o dea tuturor; nestrāmūlata nādejde a creștinului dincolo de mormānt; învierea la ziua de apoi; judecata viilor și a morșilor.

Întreaga asistență a rămas adānc mișcatā de Cuvāntul lui Dumnezeu.

Sperām s'o vedem la întâia înviere.

T. Coconcea.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.— Abon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

